

אחות ומזליפה טיפה אל תוך עינו השמאלית החבושה. הוא סיפר לי שביום הראשון היה מדוכדך ובמצב רוח רע, אך זה היה בגלל הכאבים העזים שחש בעינו. מייד אחרי שנטל כדורים להרגעת הכאבים, ואלה חלפו, חלף גם הדיכדוך. שפטל אמר שהוא מסוגל לראות בעינו הפגועה, אך הוא רואה ערפל

אני לא סובל מזה. **יש בזה צדדים חיוביים?** כפי שאני רואה את העניין, אני לא רואה צדדים שליליים. **ומיקרה העין לא נראה בעיניך בצד שלילי?** דבר כזה יכול לקרות בארץ גם בגלל סיכסוך-שכנים. **ומה יהיה עכשיו? בנסי-בות הטרמטיות שנוצרו תצ-**

זה נראה לך אתגר מוקד צוועי? מנקודת השקפתו של עורך-דין פלי-לי, אין ספק שזה אחר המישפטים הפי-ליליים המרתקים בהיסטוריה, והייתי ער לעובדה זו מהרגע שצצה האפשרות שאצטרף לתיק. זה הגביר את נקודת-ההשקפה שבנסיבות האלה לא אתן לפורמצי'קים קטנים לקחת חלק בה-ליכים בתיק.

לתיק היתה לכפור בשאלת הזהות בל-בר. וזו שאלה שהיתה מאוד בעייתית, ולא יצרה אצלי התלבטות. **לא היו לך היסוסים אם לקבל על עצמך את התיק?** ברגע שראיתי תמונות שמתוכן זו-הה הנאשם כאיוואן האיום, וכשהתברר לי שזו הריאיה האחת והיחידה, גם על-פי פיסק'דין שלפיו נקבעה הזהות, לא היתה לי בעייה הכי קטנה.

להיפך, זה גרם לי רק רגשות בוז למאיימים, ותחושה חזקה שאני עושה מה שצריך לעשות. **היה איוה שלב במישפט שרצית לעזוב?** היה שלב אחר, כיום הראשון, כש-מארק אוקונור (הסניגור הקודם) הש-מיע טענות מיקדמיות, וזאת היתה חר-פה לאיון. פתאום נבהלתי, כשחשכתי שהתיק עומד ליפול כולו על כתפי, ואני לא מוכן לזה. לא שאני לא הייתי מוכן נפשית, אלא שאו עדיין לא הת-מצאתי בחומר. אבל אין לזה קשר. לא באתי לתיק כדי להיות הסניגור הרא-שי, כמו שיצא בסוף, וכישיבה הרא-שונה הייתי מוראג.

ובדיעבד היית מוראג בצי-דק, כי בסוף התיק נפל כולו עליך?

כן, אבל יותר מאוחר התחלתי להשי-תלט על הכל, וכשהמישפט התחיל, הרעיון שאני אצטרך להשתלט על הכל היה מצמרר. אבל כמו שאני בנוי, כל

„אין ספק שזוהו אחד המישפטים הפיליים המרתקים ביותר בהיסטוריה“

ההשתוללות סביבי בתיקשורת ובקהל רק עושה אותי נחוש יותר. **אתה לא יכול להבין את אלה שהם ניצולי שואה?** זה לא ככה. הרי לא כפרנו בטרכי-לינה ובכך שהיה איוואן האיום. התיק נוהל כולו על שאלת הויהו, שהיא בע-ייתית ביותר. והראייה היא שפסק-הדין מכיל 444 עמודים. בהקשר הזה אין בכ-לל מקום לכל ההשתלחות, ולכן אני לא בריוק מבין את ההשתוללות של חלקים מסוימים בקהל. לעומת זאת, העובדה שהמישפט נר-הל באולם שנועד במקור להיות אולם-תיאטרון, העובדה שלעיתים היו 150 צלמים נוכחים באולם, כשבקע אווירה קשה נגד הנאשם, הסניגוריה, ערייהה-גנה וכו', כל זה הביא תוצאה בלתי-

שפטל עם דמיאניוק באולם בית-המישפט. לא אתן לפורמצי'קים קטנים לקחת חלק בהליכי התיק

כבד, כאילו הוא מסתכל דרך זגו-גית מלוכלכת.

על אדן החלון שליד מיטתו מו-נחים בערימה העיתונים היומיים ומכשיר-טלפון פרטי, שאותו שכר מבית-החולים. אל חדרו זורמים כל הזמן חברים וידידים. הוא או-כל ארוחות של בית-החולים, ואינו מתלונן.

פרשת מישפט-דמיאניוק אינה הפעם הראשונה שבה עלה שמו של שפטל לכותרות. בעבר יום, הוביל וניהל מסע ציבורי ומישפטי למען

„איתן סבר בצדק שפירסום הטובדה שאנחנו נתונים לאיומים רק יגבד את האיומים“

מאיר לנסקי, איש-המאפיה היהור-די מארצות-הברית, שרצה לגור בישראל בשנות חייו האחרונות. לנסקי בא לארץ, ואחרי זמן לא-רב החליטו שילטונות ישראל לגר-שו, בטענה שהוא פושע. שפטל (39), יליד תל-אביב, בן-להורים יוצאי-רוסיה שעלו ארצה בשנות ה-30, נרתם לעזרתו של לנסקי עוד כשהיה סטודנט למיש-פטים באוניברסיטה העברית בירושלים. הוא קשר אז קשרי-ידי-דות עם האיש, וניהל מישפט בשי-מו, כשכבר היה עורך-דין רישמי בישראל.

טרך לקחת עורך-דין אחר. יהיה טוב.

פטל שוכב לבדו בחדר קטן בבית-החולים הדסה עין-כרם בירושלים. הוא לבוש בחלי-פת-טריינינג כחולה, ומתחת למי-טה זוג סנדלי-גומי. מעל הכיור-הקטן שבחדר עומדים תכשירי-גילוח, מישחת-שיניים ומיברשת-שיניים. על הארון הקטן שליד המיטה לא ניצבות צינורות עם זרי-פרחים, אביזר שכיח כל-כך בחדרי-חולים. על הארון מונח מגש ועליו בקבוקונים, ובהם טי-פוט-עיניים שונות. בכל חצי שעה נכנסת לחדר

אתה מרגיש שעשית היכ-טוריה?

לעשות היסטוריה, או להיכנס להיס-טוריה, אלה מילים כבדות, ואני לא בדי-יוק יודע מה זה. אני בטוח במאה אחוזים שאינני מצטער שנכנסתי לתיק. בספר שאני כותב עכשיו, אני אומר שאני משוכנע שזו ההחלטה הכי נכונה שקי-בלתי בימיהי.

אתה לא מנודה? ההיפך. בין החברים, הקרובים והיי-רדים, ההערכה אלי רק גברה בעיקבות הצעד הזה. ברור לי שחלקים נרחבים בציבור לא כדיוק משתגעים אחריי, אבל אני נתקל בהמון גילויי-אהבה, וכ-כל מקום מזהים אותי. **אתה נהנה מכך שמוזהים אותך?**

קיללת דמיאניוק

הפרעונים במצריים הטילו קללה על כל מי שיגע לרעה בקברותיהם. על פי קללה זו נגעו ומתו מחללי קברות הפרעונים. השבוע, בהלווייתו של עורך-הדין דב איתן, נדמה היה לרגע כי נוסח חדיש לקללה הוטל על סניגוריו של ג'ון איוואן דמיאניוק. סניגורו הראשון של דמיאניוק היה עורך-הדין הכושי ג'ון מורטון, שינג את דמיאניוק במישפט הראשון בארצות-הברית, שבו נשללה אזרחותו. סיפר דמיאניוק: „בסוף המישפט נדהמתי. שמעתי את עורך-הדין שלי מתחנן לפני השופט. הוא ביקש רחמים. אמר שאני איש טוב, איש מאמין. תחת להוכיח שזו טעות ושאתן הוכחות נגדי - הוא ביקש רחמים!“ למרות שתחילה התפעלה מישפחת-דמיאניוק ממורטון, היתה אכזבתה מתוצאות המישפט כה רבה, עד-שהחליפה מיד את עורך-הדין השחור בעורך-הדין הנמרץ מארק אוקונור. אלא שגם סופו של אוקונור לא היה טוב. גם הוא פוטר בבושת-פנים מהתיק, ואת מקומו ירש שפטל. בשבוע שעבר קפץ עורך-הדין דב איתן בנסיבות מיסתוריות אל מותו, מהקומה ה-15, חודש אחרי שהודיע בפומבי כי הוא מצטרף לשפטל כסניגור בערעור. בהלווייתו של איתן נפצע שפטל בעינו מחומצה שזרקה עליו בידי ניצולי-שואה. זוהי שרשרת ארוכה ומזווה של אסונות ופגעים.

מגורש לנסקי. מורא הגויים לא היה עלינו...

אז מדוע לאחרים היו הי-סוסים, והם לא הסכימו לקחת את התיק? אני לא יודע. אני מניח שאחרים צפו הסתה תיקשורתית ואפשרות לפגיעה פיסית, ונתרעו. אני לא מוכן לכך שהסתה של התיקשורת, או התנהגות אספסופית, תרתיע אותי מלקחת חלק בתיק.

למה בכלל נכנס לתיק? למה לא? המיסגרת שבה נכנסתי